

Wayfarer-ferie for hyggelige folk

Hvide sejl, glitrende hav, varme strande og hyggelige aftener omkring bålet efter dagens togt - er det ikke det vores gamle sejlerdrømme bestod af?

Hvis du synes, at de gamle drømme er forsvundet et sted i kistebænken, så er det måske på tide at komme "back to basic", som frit oversat kan betyde Wayfarer jollen.

Wayfarer-joller kan bruges til ferie for hele familien.

Den lille jolle syner ikke meget, men hvis alle Wayfarer-joller, der er produceret siden Ian Proctor konstruerede den i 1957, lå stævnt mod hæk, ville man kunne gå tørskoet 25 sømil uden problemer. Det ville dog tage sin tid, da Wayfarer sejlerne er hyggelige folk, så en skipperskrone eller to måtte man nok lægge øre til undervejs.

Der findes omkring 3000 sejlere, der er aktive medlemmer af nationale eller regionale Wayfarer-organisationer. UKWA, der organiserer engelske sejlere, er langt den største med 2000 medlemmer, mens den skandinaviske pendant SWS har omkring 400 medlemmer. Nordamerika har en del meget aktive sejlere, og Holland er også begyndt at røre på sig.

Årets Wayfarer-begivenhed

Mens der i England er opstået en opdeling mellem kapsejlere og tursejlere, er situationen mere blandet i Danmark, hvor årets store begi-

venhed finder sted hvert år i Rantzausminde ved Svendborg.

Her samles Wayfarer sejlere den første hele uge i juli. Mange har deltaget fra de var børn, og nu fører de traditionen videre til deres egne unger. Anders Friis, skipper på W222 "Wassail", deltog første gang for mere end 20 år siden, hvor hans far tog ham med til Rantzausminde. I dag sejler han videre i Wayfarer med sin kæreste

Anders Friis og hans familie tager båden på en trailer, så der ikke skal bruges dage på at nå frem til Svendborg.

Bettina og børnene Fifi og Maria. Børnene plager hvert år, og de giver sig ikke, før de er sikre på, at turen atter går til Rantzausminde, fortæller Anders. De tager båden på en trailer, så der ikke skal bruges dage på at nå frem til det dejlige sejlvand i Svendborg Sund.

Det er en af de store fordele ved en Wayfarer. Transportsejls kan undgås, hvis man ønsker det, og så er det bare op med teltet og i med båden og på med oplevelsen.

Samles omkring bålet

Hvert år deltager 40-60 både i stævnet ved Rantzausminde. Der er ofte tre eller fire familiemedlemmer i hver båd, så der er en del samlet omkring bålet om aftenen.

Der opstår selvfølgelig mange traditioner, og der knyttes mange venskaber gennem årene, men hvert år dukker der en håndfuld nye joller op, så nye folk er altid velkomne. Ugen i Rantzausminde har et fast mønster, der består af et skippermøde klokken ni. Dette kan man

ofte blive indkaldt til via trompetfanfarer udført af Poul Ammentorp, der sidder i Wayfarer International Committee.

I forvejen er der udpeget en eller flere skippere, hvis opgave det er, at komme med forslag til dagens sejlads. Dette bestemmes ud fra et godt kendskab til området og de nyeste vejrudsigter. Der er ikke sejlertvang, men der er mange der sætter pris på at sejle i flotille, så der altid er en hjælpende hånd i nærheden, hvis noget skulle gå galt. Der tages selvfølgelig hensyn til vejret, og i hård vind bliver der udelukkende foretaget hårdvindstræning, hvor de mindre øvede kan få en veteran med. Og sådan er det hele vejen igennem, da der lægges stor vægt på at videregive erfaring lige fra det mere grundlæggende til avanceret racertrim.

Noget tyder på, at det har givet resultat, da mere end halvdelen af bådene har familiebesætning med to generationer - også til kapsejlads.

Påstandsbarer

Der afholdes DM og VM, men disse ligger andre steder end Rantzausminde, der har sin egen kapsejlads. En sejlads bliver der stadig snakket om - reglerne var noget særprægede. Der var selvfølgelig en startlinie og et topmærke, men for at gøre det lidt sjovere, var der også 5 midtermærker, der kunne rundes efter regler, der er for omfattende til, at de kan beskrives her. Reglen om "Påstandsbarer", bør dog nævnes, da den indførte en ny dimension, når det

Poul Ammentorp, der sidder i Wayfarer International Committee, spiller for til morgensamlingen.

gælder protester. Hvis den forurettede båd mente, at modparten havde lavet en fejl, skulle modparten kvittere med en omgang øl, da en påstand var nok. Tyvstart kostede to øl til dommerne. Det er nok ikke regler, vi vil se indført i America's Cup lige med det samme. Hvis du stadig ikke kan finde dine oprindelige sejlerdrømme, så sejl forbi Rantzausminde til sommer. Drømmene gemmer sig i bålets flammer, blussende kinder efter en dag på vandet og glade stemmer i natten. ►

Nøgen dansker!

I 2001 deltog Ray og Jill Scragg fra England på træffet i Rantzausminde. En morgen, hvor der var arrangeret en længere tur til Tåsinge, blev Ray og Jill vækket på engelsk som en selvfølgelig gestus fra de danske værter. De blev dog noget forbløffede, da de hørte en høj røst forkynde: »There's a nude dane knocking at your door«. Det måtte de jo se, så de sprang ud af teltet, hvor de lidt forundrede fandt morgenvækkeren fuldt påklædt. Da de havde sundet sig, gik det op for dem, at ordene de var blevet vækket med var: »There's a new day knocking at your door«.

Rantzausminde: Den gamle skeve mast der danner centrum for morgensamlingen, stammer faktisk fra en Wayfarer-jolle.

Elisabeth Geday Nielsen og Jens Overgaard Nielsen med sønnen Andreas, datteren Klara og Anne på maven.

Baby ombord

Wayfarer-joller er for hele familien. Det fortæller Elisabeth Geday Nielsen, der i 1980'erne trænede til OL i 470-jollen, men nu nøjes med at nyde sejlerferierne med mand og børn.

»Vores nuværende Wayfarer-jolle "Mary" har jeg faktisk arvet fra min far, der på et tidspunkt fik lyst til at sejle kølbåd. "Mary" er fra 1979, men Wayfarer-joller holder sig altså også virkelig godt. Jeg har selv sejlet kapsejls i mange år og trænede i 1987 til OL i 470'er, men måtte på grund af rygproblemer lægge kapsejls på hylden«, fortæller Elisabeth Geday Nielsen. På billedet står hun med sin datter Anne, der på det tidspunkt - i 2001 - blot var otte måneder gammel. Desuden ses sønnen Andreas, datteren Klara og Jens Overgaard Nielsen, der aldrig havde sejlet, før han mødte Elisabeth Geday Nielsen.

»Det er faktisk nemmere at sejle med en baby på otte måneder end et barn på to, der selv kan kravle rundt«, forklarer Elisabeth Geday Nielsen og fortsætter: »Også redningsvesten har jeg arvet fra min far. Den går op til 120 kilo, så jeg kunne have den udover både mig selv og Klara - egentlig som en slags omvendt hængevest. Jeg har sejlet stort set fra før, jeg kunne gå, så jeg har ikke været nervøs over at

have Anne med i jollen. Jeg ville dog ikke tage ud i et hvilket som helst vejr«, understreger Elisabeth Geday Nielsen.

Hun fremhæver naturoplevelserne som den største attraktion ved Wayfarer-jolleferie, selv om hverken hun eller resten af familien er inkarnerede friluftsmennesker.

»Da Andreas var syv år, ville han gerne prøve at fiske. Han tog af sted en hel dag med en af de større drenge og fangede sin første torsk. Det var en helt speciel oplevelse og karakteristisk for Wayfarer-jolleferierne.«

Tekniske data:

- Længde 4,83 m
- Bredde 1,86 m
- Dybgang 0,20 - 1,17 m
- Storsejl 8,9 m²
- Genua 4,3 m²
- Fok 2,8 m²
- Spiler 13,5 m²

Sejllklar vægt ca. 200 kg.

Poul Ammentorp i Wayfarer-jolle på vej til Ærøskøbing.